

2n Premi del Concurs “Kafka i la nina que se’n va anar de viatge”

Èlia Bastida
CEPSA Oriol Martorell
Barcelona

ELSI

Estimada Elsi.

En aquest moment sóc a Venècia, una ciutat plena d’amagatalls i de noves experiències, amb un cert encant, el corrent dels canals, les característiques de cada pont, i el misteri de cada carreró...

Vaig arribar-hi fa dos dies, per ser més exactes a les 20:07 de la nit, estava morta i a sobre vaig trigar tres hores per poder recuperar la maleta. Me l’havia deixada al tren i m’ha costat un munt que em fessin cas i me l’anessin a buscar; i és clar, amb el viatge de marres, ja et pots imaginar la mandra que em feia anar a l’hotel, desfer la maleta i tot plegat, és a dir, que vaig decidir que me n’anava a un bon restaurant a sopar, on feien unes pizzes boníssimes i en vaig prendre una amb formatge, pernil i xampinyons.

Els carrers estan plens de paradetes de màscares i, si trobes els llocs ideals, fan unes pastes i uns dolços tan bons...

Diuen que aquí es fan uns carnivals encantadors i just demà fan una prova pels que voldrien participar-hi i estava pensant que potser em faria il·lusió presentar-m’hi; de fet, com ja saps, estic buscant una ciutat on em pugui instal·lar i potser m’agradaria quedar-me a Venècia. Hi podria tenir una bona feina i un sostre assegurat.

Elsi, em sap greu no tornar al teu costat, però estic molt contenta de poder emprendre una nova vida i fer nous amics. Saps, ja en tinc una i es diu Chiara, es molt amable, té dos fills i una filla. M'ha proposat d'anar a viure a casa seva mentre no trobi pis.

I tu què tal per casa??

Dóna'ls molts petons a la rateta Clara, l'esquirol Oriol, i a tots els habitants de la teva habitació...

Saps, ara t'explicaré una cosa que no sap ningú. Ja sé que la llegirà el carter de nines, com acostuma a fer amb les nenes de la teva edat, però a part de vosaltres dos no ho sap ningú de moment...:

Ahir al matí, tot passejant, em vaig trobar una màscara que flotava pel canal. Aquesta màscara no és corrent, sinó que és una màscara que té unes dimensions sobrenaturals, o més aviat, no té dimensions, varia de dimensió depenent d'on la situis. Si la situes a terra es torna petita i plana com una plataforma; si la situes a la meva cara, es torna gran i arrodonida, com una màscara normal, i no sé a què és degut. I el pitjor és que quan la guardo a la butxaca es torna tova com una goma i petita com una bala de vidre!!!

Al migdia la vaig anar a deixar al mateix lloc on l'havia trobada, perquè no tinc ganes de ficar-me en problemes, o si més no, assumptes que em són desconeguts, però quan la vaig anar a tornar, va canviar de forma de cara, de teixit i es va transformar amb la meva cara, i tot seguit em va pronunciar les següents paraules:

- Ara sóc la teva rèplica. No em pots abandonar, perquè si m'abandones, tot canviarà i aquest fantàstic recorregut per diferents terres s'haurà acabat.

Aleshores, vaig haver-la d'agafar i, de la mateixa manera que em va agafar una por terrible quan vaig percebre el contingut que va desenvolupar la màscara, ara m'estic adonant que per alguna cosa ha triat la meva cara i que potser em beneficiarà. De moment fa un dia

que la porto al meu costat i estic més o menys contenta, però ara em pregunto el perquè la tinc jo i què em donarà de bo.

La màscara aquest matí, quan m'he despertat, ha canviat de forma per un instant i ha simulat el mapa de Salzburg, és a dir, que he pensat que no m'havia de quedar a viure aquí, a Venècia, sinó que el millor era anar a instal·lar-me a Salzburg, almenys fins que la màscara ho decideixi...

Estic contenta. No pateixis per mi. Pensa que sóc molt feliç, perquè estic fent el que jo volia. Ja saps que el que jo vull es descobrir món i experiències noves i aixó és el millor que em podia passar per fer realitat el meu desig.

Sàpigues que demà passat agafo el tren cap a Salzburg, ja t'escriuré des d'allà!!!

Moltíssims petons, de part meva i de la màscara...

Brígida (des de Venècia)

Èlia Bastida Gibert